

der bliver ved i den gamle Slendrian, som er energiløse og holder paa det gamle, nedarvede, og som ikke kan optage i deres Bevidsthed disse moderne Tanker, der kommer frem. Jeg beklager, at det ærede Medlem er saa konservativ, og at han kunde bruge en saadan Vending, som i dette Tilfælde er hen i det blaa: at Folketinget skulde være Folkets Røst og repræsentere Folkets Ønsker. Thi kun den Valgordning, som det ærede Medlem er imod, gør det muligt for Folketinget at repræsentere Folket, at være Folkets Røst, hvis man, vel at mærke, ved Folket forstaar hele Folket og ikke derved forstaar det rent tilfældige lokale Flertal, som jendda i mange Tilfælde kun er et stort Mindretal. Den Indskrænkning, det ærede Medlem derved gør i Udtrykket „Folket“, tjener ham ikke til Ære. Nej, vil man tale om lige Valgret for alle dem, der er indskrevne som Vælgere til Folketinget, maa man gaa til det Valgsystem, som skaffer dette, man maa foretrække lige Valgret fremfor det fuldstændige Hasard, som det nuværende System er, og at det er Hasard, naar der er Tale om at repræsentere politiske Anskuelse i Befolkningen, var man allerede paa det rene med, da man gav den første Grundlov. Jeg antager ikke, det ærede Medlem for Alvor vil holde fast ved dette, at Folketingskredsene ikke maa være for store, for at det ikke skal blive for vanskeligt for Folketingsmanden at have tilstrækkelig Lokalkendskab, for han behøver jo dog ikke at møde ved alle Sølvbryllupper og Begravelser rundt omkring i sin Valgkreds. Den Lokalkendskab, her er Tale om, kræves jo slet ikke til Afgørelse af de mange Statssager, som vi her har at afgøre. Det er jo ikke Sogneraadssager, men Statssager, her er Tale om. Det ærede Medlem mente, at man blot ved at indrette lige store Kredse kunde skaffe større Retfærdighed til Stede. Jeg har en Gang tilladt mig at spørge en Kollega af det ærede Medlem om, hvad større Retfærdighed vil sige. Naar der ikke er Tale om, at man skal repræsentere Kroppe, men at man skal repræsentere politiske Anskuelse, vil jeg gerne spørge, hvem det er, man skaffer større Retfærdighed ved at gaa over til lige store Kredse frem for at gøre dette i mindre Grad. Der skaffes slet ikke større Retfærdighed overfor Befolkningens politiske Anskuelse ad den Vej, som det ærede Medlem nævnedes, aldeles ikke.

Jeg skal med Hensyn til det forelagte Lovforslags Bestemmelser følge den højt-

ærede Ministers Forelæggelsestale. Den højtærede Minister omtalte først Bestemmelserne om Valg til Landstinget, og der var det mig en Glæde, at Ministeren, efter at have omtalt dette, siger, at der kan selvfølgelig være Tale om andre Ordninger end den foreslaaede, thi jeg vil meget anbefale, at man gaar til en noget anden Ordning end den her foreslaaede. Den højtærede Minister fremhævede, at det forekom ham rigtigt, at Valgmandsvalget foregaar paa en saadan Maade, at Forholdstalsvalgmaaden kommer til sin fulde Ret. De, der har Valgret til Landstinget, naar man kun har eet Vælgerkorps, skal have denne Valgret lige, siger Ministeren, hvad der naturligvis ogsaa er fuldkommen rigtigt, og saa skal Forholdstalsvalgmaaden da komme til sin fulde Ret. Det er imidlertid beklageligt, at den Maade, hvorpaa Ministeren vil ordne Valget, ved Afstemning kommunevis, fører ham til kort efter at maatte indrømme, at for en Del Kommuner, 21 Økommuner, kommer Forholdstalsvalgmaaden ikke eller i alt Fald kun delvis til sin Ret. Allerede dette, forekommer det mig, maatte sige den højtærede Minister, at den Vej, ad hvilken han vil frem med Hensyn til Valg af Valgmænd, neppe er den rette.

Den højtærede Minister fremhævede dernæst som et Fortrin ved det af det Berntsenske Ministerium fremsatte Valglovsforslag, at det havde inddelt Landet i tre store Kredse — naturligvis Bornholm og Færøerne fraregnet —, thi naar man ønsker Forholdstalsvalg bragt til saa stærk Gyldighed som muligt, er det en Fordel at have faa store Kredse. Ogsaa dette maa jeg give den højtærede Minister Ret i. Man skal have saa store Kredse som muligt, men naturligvis ikke større, end at det overhovedet bliver muligt at operere med den Valgmandsskare, der bliver Tale om. Men da forekommer det mig at ligge lige for at gaa den Vej, som jeg til min Glæde nu hører, at ogsaa det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) nævnedes, og som jeg tidligere selv har haft Lejlighed til at nævne. Det eneste rigtige er at lade Valgmandsvalgene foregaa ikke indenfor de enkelte Kommuner, men indenfor de enkelte Folketingskredse, naturligvis hvis man beholder Folketingskredse af lignende Størrelse eller Omfang som nu. Naar nemlig Vælgerne i Forvejen indenfor en Folketingskreds skal samle sig til politisk Arbejde for Opstilling og muligt Valg af en Folketingsmand, er de dermed paa Forhaand politisk or-